

Džejlana Šutković

Čovjek je Produkt Duha

Proteže se i uzdiže poput sjene bunila savršeno skrojene 'normalne' lucidnosti. Kreira oblake iznad oboda šaroliko obojenih misli u šeširu u kojem su spojene i nastanjene sve njene misli, osjećanja i snaga Noine arke. Obavija se i umotava toplotnim talasima i vapajima koji ju očajničkim glasom dozivaju iznutra, kazuju joj, pipkaju je otkucajima želučane gladi, kazuju joj a ona ne čuje, ne osluškuje i ne reaguje. Čitljivo se hrani milinom i beskrajnom očaravajućom ljepotom dana, udiše vjetar promjene strpljivo čekajući svoj trenutak koji će doći. Doći će jer ona umije da čeka, ona umije da obrani i napoji svoje snove iznjedravajući zemljom korake kojima će čvrsto gaziti tom istom zemljom, tim užarenim tlom okrutne betonske džungle.

Bori se protiv goropadnih i oštih bridova vjetrenjača svojim žustrim i konkretnim pogledima, svojim jasnim, srcem iskrenim nadanjima koji će svojim glasom pripitomiti i te vjetrenjače sa ili bez Sancha Panse. Njen Pansa boravi u svakoj pori njene kože, u svakom zamahu krila leptira koji joj uljepšava, njeguje i štiti onu auru koja će vječno da svijetli putem njenog oka. Ona se ne pita, ona je svjesna da su ljudi zli koliko su i plemeniti, ali kako smo saznali i otkrili da smo zli nego svojim užarenim vulkanskim lavama koje potekoše iz naših usta i nozdrva. Hranili ih i napajali koristoljubljem, sebičnošću i neglektnim manifestacijama onog nam blaženog jin i janga u nama.

Zar nije jasno da je univerzalni osjećaj želja, htijenja i nemara iluzija i nagovještaj onoga što naša duša priželjkuje i traži kroz čovjeka, uz čovjeka i za čovjeka?!

A čovjek je vječni konundrum poput morske struje čiji inicijativni i primarni izvor ne vidimo ili je pak smišljeno i s namjerom skriven od nas?

Ljudska sila, ljudska draž i ono što nas čini misaonim bićima potiče i prilazi nam od nekuda, iz Nepoznatog izvora. Ta sila koja objedinjuje sve naše uzdahe, poglede, riječi, emocije, mudru šutnju, univerzalnu ljepotu kojom su jednako i neodvojivo povezane sve čestice i djelići je ono Jedinstvo naše karakterne individualnosti. Ta sila kojom mi i dišemo i kojom prisustvujemo aktivno u životima svojim, koja je dostupna svakome ne samo da je dovoljna i savršena u svakom času već i sve što pogledamo i okom svojim upijemo, sve što biva upijeno i pomilovano iskrom naših očiju, vidovnjak i posmatrač, subjekat i objekat unutar nje je zapravo ono-Jedinstvo.

To jedinstvo unutar naših intuitivnih postojanaj je ono što nas održava i čini čvječnim, jer bez Nus pokretača bismo si ubilježili kobni ishod po samom rođenju. Mi posmatramo svijet dio po dio, vidimo sunce, mjesec, predmet, životinju, stablo; ali cjelina koja objedinjava sve te partikule je naša duša. Svaka od ovih činjenica i od ovih istina vodi ka jednom- naša duša nije organ, ona animira i upravlja tim organima; ona nema praktičnu funkcija kao memorija kojom poredimo i upoređujemo stvari i pojmove, računamo i sumiramo događaje, brojke i slova, one su njene noge i ruke, njena motorika. Bilo izvana ili iznutra jasno je da svjetlo obasjava stvari kroz nas i čini nas svjesnim da smo mi zapravo ništa, a ta aura, to svjetlo koje nas štiti i obasjava nas bljeskom je sve.

Naše tijelo, ono što mi smatramo "ljudskim bićem"- objedovanje, konzumiranje likvidnih okusa, sađenje, brojanje i računanje, hodanje, čovjek kakvim ga poznajemo ne predstavlja zapravo Čovjeka u punom smislu. Mi vrjednujemo zapravo njegovu dušu, čiji je organ Čovjek. Kada nam duša diše našim intelektom ona je genij, kada diše njegovom voljom postaje vrlina; kada protiče emocijom postaje ljubav. Duša zatvar taj krug, ona je i početak i kraj prstena koji uobličava i daje formu, izgled i život našim tijelima.

Naš život je zapravo jedan krug koji se samostalno i neovisno formira iz niza manjih karika I prstenova ka većim i čvršćim do u nedogled i do u beskraj.

Krugovi se mjere, broje i pružaju do u beskonačnu nedoglednost njihovih blagih i krkih kontura. Oko kreira taj primarni prvi krug, a horizont koji stvara je drugi kružni potez; i putanjom prirode i njenog svijeta ta početna figura se ponavlja do u beskraj. Ono predstavlja najveći emblem unutar kruga svijeta. Jer priroda nije fiksna pojava koja ne prihvata izmjene. Ona se stalno kreće, mijenja i sazrijeva iz vlasi trave u cvijet i kad taj cvijet okonča svoj boravak otpuštajući posljednju laticu svojim slobodnim padom, priroda i prirodni process stvara i kreira jednu novu orhideju regeneracijom iste.

Pogledajmo grandiozne grčke skulpture koje se otapaju osunčane vremenom kao da su sagrađene od leda; tu i tamo ostaje neka usamljena figura ili njen dio dok posmatramo kroz blage sniježne nanose zubom vremena nagrižene ostatke po planinskim stijenama u julsko doba. Jer genijalni um koji ju je kreirao sada možda stvara nešto drugo ali sastojci su isti, iz istih materija ali iz nekog novog vremena koji upotpunjava taj krug. Grčko pismo i grčka slova možda traju malo duže ali već i u ovim momentima prelaze i prelamaju se protkane riječima u druge rečenice, i polagano padaju pod istu rečenicu u ponor koju stvaranje nove misli otvara za sve ono što je staro, orunulo, dotrajalo i arhaično.

Novi kontinenti se grade na ruševinama stare planete; u prirodi se nove vrste hrane na kompostu minulih listova, latica i rosom omamljenih obamrlih korjenja. Nove i novije umjetnosti uništavaju stare. Osvrćući se svuda oko sebe pogledom grlimo i upijamo gigantsko moćne nebodere, divimo se toj grandioznoj prikazi koja se svojom visinom obrušava nad nas. A ne divimo se onoj ruci koja ju je izgradila, ona je najvrijednija i najblještavija i najmoćnija. Ona ju je napravila a mi ju ne primjećujemo osim tog užarenog pogleda upućenom ka tornju bezbrojspratnice.

Sve oko nas izgleda trajno dok mu ne spoznamo istinu, dok ne otkrijemo tajnu.

Formiramo krugove našim koracima, inspirišemo ih našim mislima i jasnoćom naših pokreta. Nepredvidivošću mjerimo obim, jačinu i punoću kružnih rotacija. Oduvijek smo htjeli da živimo, da udišemo zrak našim snažnim plućima, da ne obezvrijedimo istinu, da ne izgubimo sebe. Ono neprevodivo u riječi u nama postoji, a duša se zove. Ono nerazumljivo u svojoj jednostavnosti nas čini neustrašivim jer smo motivisani iznutra da riješimo tu zagonetku zvanu život.

Kako?

Tako što ćemo njegovati i hraniti dušu da bismo s njenog izvora mi pili, da bismo u njenim odajama mir pronašli, da bismo njenim čulima živjeli.

Da kružnicu života proširimo šireći obim svojim dobrim djelima protkana srcem i čovječnošću.

Budimo ponosni stanovnici duše u dubinama naših pogleda.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI